

Tekster: *5 Mos 24,17-22; Rom 14,7-13; Matt 5,43-48*

Salmer: Rødning 10.30 747 Lysets engel, 289 Nu bede vi den Helligånd, 889 Du skal elske din næste som dig selv, 696 Kærlighed er lysets kilde, 438 Hellig, 477 Som korn, 728 Du gav mig o Herre.

Lihme 19.30 786 Nu går solen sin vej, 889 Du skal elske din næste som dig selv, 696 Kærlighed er lysets kilde, 775 Der står et slot

Fuldkommen.

Så er der ikke noget at føje til. Ikke noget at arbejde videre med. Et billede som kun bliver ringere af, at der tilføjes en streg eller fjernes en prik. En balance som kun kan forstyrres, men ikke gøres bedre. Fuldkommenhed forbindes på den ene side med stor skønhed, fordi betragterens sind falder til ro ved det. Men måske også med kedsomhed: for hvad skal man nu, når der ikke er noget at føje til, intet at forbedre. Der er fortællinger om kunstnere, sportsstjerner, statsmænd, der har præsteret det ypperligste, men som går i stykker af det bagefter. For hvad skal man stille op med sin energi og virkelyst, når man har præsteret det fuldkomne? Den kan kun bruges til at brænde en selv op med.

Men det er undtagelserne. Sædvanligvis er fuldkommenhed det bestandigt vigende mål, der driver en fremad, fordi de resultater man opnår, alligevel stadig kan blive bedre

Fuldkommenhed: at være færdig, at være perfekt. Den form for fuldkommenhed kan fremkalde stor kynisme: hvis kun det fuldkomne duer, hvad så med alt det andet: det mislykkede, det halvfærdige, det kiksede? Det duer ikke. Det skal væk. Smides i ovnen og brændes, eller smeltes om til noget nyt og bedre.

Sådan er det når man uddanner jægersoldater eller jagerpiloter. De halvgode skrælles fra. Man starter med 50 og ender med 10 eller 5 eller 3.

Somme tider kan man godt synes, at det at være Jesu discipel er sådan en slags åndelig elitesoldatertilværelse, og i betragtning af at vi alle er døbt til at være Jesu disciple, kan det jo nok være lidt skræmmende.

Så vær da fuldkomne som jeres himmelske far er fuldkommen! Og det er ikke bare pjat. For mange mennesker opstår der faktisk dybe anfægtelser i forhold til det at være kristen: Er jeg nu god nok? Er de mennesker, jeg holder af gode nok? Og hvad med dem, der ikke er gode nok? Ender de i helvede?

Lad os prøve at se på, hvad det er for en fuldkommenhed, Jesus tilskriver Gud, og som han kræver af sine disciple – og af os!

Og vi bør blive overraskede. Vi bør blive meget overraskede. For Guds fuldkommenhed er så forskellig fra alt hvad vi ellers forstår som fuldkomment.

Guds fuldkommenhed består i, at han rummer det ufuldkomne.

Gud lader i sin fuldkommenhed sin sol stå op over onde og gode, og han lader sin regn falde over retfærdige og uretfærdige.

I Biblen ses verden som Guds skaberværk. Men der er også andre måder at se verden på

Vi ser i den moderne verdensforståelse på os selv og vores tilværelse, som om det var et aspirantkursus til flyvevåbnet eller jægerkorpset: de mest livsduelige tilværelsesformer består, de mindre livsduelige forsvinder, tænker vi. Dinosaurerne og den øvrige megafauna havde sin tid, men var ikke overlevelsesegnede og forsvandt, fordi der kom nye arter til, der var bedre egnede til overlevelse under de skiftende klimatiske vilkår. Og i dag er mennesket den dominerende art på kloden, som et udtryk for at vi er de bedste, de mest fuldkomne af alle arter. Men også blandt mennesker er der nogle der er mere fuldkomne end andre, tænker vi, og ligesom vi tænker os at naturen gør, foretager vi mennesker så en udskillelse af dem der er egnede til at leve, mens vi kasserer dem der er uegnede til at leve. Og hele tiden har vi et billede af fuldkommenhed for os, som vi bruger til at udvælge og fravælge ud fra. Det gør vi med malkekøer, der gør vi med slagtesvin og æglæggerhøns, og det gør vi med mennesker.

Men fra Guds side ser det anderledes ud, siger Jesus. Gud lader sin sol stå op over gode og onde, og han lader sin regn falde over retfærdige og uretfærdige. Gud skiller ikke nogle ud og Gud skiller ikke andre fra. Gud rummer os alle. Og netop det er Guds fuldkommenhed: han rummer os alle!

Gode og onde, retfærdige og uretfærdige. Det er os alle sammen. Revl og krat kunne man måske også sige. Og måske er det også sådan, at da Gud er evig, så ser han slet ikke verden som vi ser den, som en fremskridende rækkefølge i tid. hvor nogle overlever og

andre forsvinder. Kunne Guds evighed ikke betyde, at han ser alt under ét, så han ser tilværelsen i sin helhed bredt ud? Så De første amøber har deres tid, dinosauren har sin tid, neanderthal-manden har sin tid, Niels Bohr har sin tid, du har din tid, jeg har min tid, men ikke sådan at vi afløser og fortrænger hinanden, men vi er hver især i vores tid, og vi er alle sammen hver i vores tid til i Guds evige bevidsthed. Og det at vi dør og forsvinder er ikke udtryk for at vi ikke duer. Det er blot udtryk for at vores tid er gået. For nylig døde et lille spædbarn her fra Rødning i en trafikulykke. 2 måneder gammel blev den lille. Men også dette lille barn har sin tid og er til i Guds evige bevidsthed. Og jeg tænker mig at 2 måneder i Guds bevidsthed fylder lige så meget som 100 år, netop fordi Gud selv ikke er underlagt tiden, men er evig.

Men hvad så med alt det der gør ondt? Alt det der vækker angst? Smerten? Lidelsen? Er det så også til i Guds evige bevidsthed? Ja, sådan må det være! Gud udholder det hele, også angsten og smerten. Deri består hans fuldkommenhed. Og han bærer det jo også selv: angst, smerte – lidelsen. Det hører vi jo om i fortællingerne om Jesus. Og også vi må udholde og bære det der gør ondt og vækker angst og uro, for Jesus kalder os til at være fuldkomne som Gud er fuldkommen, til at rumme og bære også det, vi ikke kan holde ud.

Men lidelsen, angsten, smerten skal ikke vare i evighed. I en række små glimt viser Jesus, hvordan Gud har magt til at få det der gør ondt til at høre op. Og Disse små glimt i fortællingerne om Jesu helbredelser af syge og opvækkelser af døde lægger sig i forlængelse af en række profetier fra såvel de gammeltestamentlige profeter som Paulus og Johannes's Åbenbaring, der alle stemmer

sammen i, at lidelse af enhver art skal forsvinde i det evige rige, Gud vil oprette, når verdens tid er gået. Man kan gribe et billede som også Jesus bruger, selvom det er i en lidt anderledes sammenhæng. Men det er med verden som vi kender den med dens glæde og sorg, godhed og ondskab, retfærdighed og uretfærdigt, det er med verden som med en fødsel. Både verden og fødslen er på samme tid forbundet med håb og smerte. Hverken verden eller fødslen er evige og skal netop ikke være det, de går begge forud for noget som skal komme og som er al smerten og angsten værd: barnet der kommer til verden, Guds rige, hvor der hverken er tid, død angst eller smerte, men glæde uden ende. Det siges så uendeligt smukt i slutningen af Johannes Åbenbaring:

Nu er Guds bolig hos menneskene,
han vil bo hos dem,
og de skal være hans folk,
og Gud vil selv være hos dem.

v4 Han vil tørre hver tåre af deres øjne,
og døden skal ikke være mere,
ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere.
Thi det, der var før, er forsvundet.

v5 Og han, der sidder på tronen, sagde: »Se, jeg gør alting nyt!«

Dette evige Guds rige, er noget ingen af os endnu har erfaret. Men det er et løfte der er givet os, et løfte om, hvad den yderste horisont er for os alle sammen. Og idet vi klynger os til det løfte, kan vi ikke bare bære og udholde hinanden, men ovenikøbet elske hinanden, både gode og onde, retfærdige og uretfærdige, og vi kan bære og udholde det, der rammer os af både godt og ondt. For når vores tid er gået er det glæde og fred i evighed, der venter os, når Gud tager bolig hos menneskene og tørrer hver tåre af vore øjne.

Det onde i verden forsvinder ikke af, at vi prøver at udrydde de onde. Og vi må udholde det onde, så længe det findes. Men det onde forsvinder ved, at Gud tager bolig hos os og gør al ting godt, som Jesus viste det i de små glimt, hvor han lod sygdom sorg og død forsvinde.

Amen.